

Chương 26

LỆNH HỒ BÌNH ĐỘI LỐT THẦN ĐÀN TỬ

Thần Đàn Tử đảo mắt nhìn quanh khẽ nói:

– Vì thế lần này đến tổng đà. Nếu Kim huynh có cơ hội thì hết sức bênh vực cho tiểu đệ ở trước mặt bang chúa cho. Tiểu đệ nguyện có ngày báo đáp.

Nhân Yêu nhún vai đáp:

– Chỉ cần được gặp bang chúa là chuyện này không thành vấn đề.

Thần Đàn Tử vội khom lưng nói:

– Tiểu đệ xin cảm ơn trước.

Nhân Yêu bồng giơ tay trở ra nói:

– Thuyền đến rồi. Chúng ta qua sông rồi sẽ bàn.

Hai người qua khúc sông rất nguy hiểm lên bờ. Nhân Yêu hỏi:

– Trước kia Kim huynh đã đến tổng đà bao giờ chưa?

Thần Đàn Tử gật đầu đáp:

– Tiểu đệ đã tới một lần.

Nhân Yêu nói:

– Vậy mời Kim huynh đi trước, tiểu đệ mới đến lần đầu chưa thuộc đường.

Thần Đàn Tử lộ vẻ ngần ngại đáp:

– Cái này...

Nhân Yêu ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Kim huynh đã tới một lần mà không nhận ra đường lối ư?

Thần Đàn Tử vội đáp:

– Không phải thế.

Nhân Yêu càng kinh ngạc hơn hỏi:

– Vậy tại sao Kim huynh lại ra chiều nan giải?

Thần Đàn Tử bẽn lẽn đáp:

– Vì bản bang đối với chức phận rất nghiêm minh. Kim huynh là một vị Lam y hộ pháp mà tiểu đệ chỉ là một tên Thanh y hộ pháp phạm tội. Nên tiểu đệ đi trước chẳng những không hợp thể chế mà còn khó coi nữa. Có điều Kim huynh mới đi lần đầu nên tiểu đệ lấy làm khó nghĩ.

Nhân Yêu “Ừ” một tiếng rồi nói:

– Cái đó là chuyện nhỏ. Được rồi! Trong mình tiểu đệ đã có bản đồ, đành lấy ra

coi cũng được.

Thần Đàn Tử vẫn ra chiều khó nghĩ đáp:

– Kim huynh đừng vội vã. Tiểu đệ có coi bản đồ cũng e rằng cũng không nhận ra được ấn tượng gì.

Nhân Yêu rất đổi hồ nghi hỏi:

– Kim huynh nói vậy là nghĩa làm sao? Lần trước Kim huynh về tổng đà cũng đi đường này, chẳng lẽ không còn nhớ chút gì?

Thần Đàn Tử hắng dạng cười đáp:

– Kim huynh bất tất phải nóng nảy. Chờ lát nữa sẽ rõ.

Nhân Yêu nhú cặp lông mày nói:

– Gió to tuyết dữ thế này mà đứng đây hàng giờ tất phải rét cóng.

Giữa lúc ấy phía sau vách đá đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo cất lên:

– Người đến hãy báo danh đi!

Thần Đàn Tử ngậm cười đứng yên như cũ. Còn Nhân Yêu giật nảy mình lên. Hắn đảo mắt nhìn quanh rồi thộn mặt ra. Tòa vách đá trước mặt vẫn y nguyên, không hiểu thanh âm từ đâu phát ra.

Mãi đến lúc Thần Đàn Tử khẽ huých khuỷu tay vào hắn, hắn mới định thần lại nhìn vào vách núi lớn tiếng đáp:

– Tân nhiệm Lam y hộ pháp là Nhân Yêu Kim Linh Quan vâng lời hiệu triệu về tổng đà. Bạn đồng hành còn có Thanh y hộ pháp của bản bang là Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh, phân đà Lạc Dương.

Trong vách đá lại truyền lệnh ra.

– Hãy xuất trình Lệnh hộ phù.

Thanh âm tuy chẳng lộ ra chút tình cảm nào nhưng có vẻ hòa hoãn hơn nhiều. Có điều vẫn không nhận ra thanh âm từ phương hướng nào vọng lại.

Nhân Yêu hiển nhiên lộ vẻ băn khoăn vì không nhìn thấy người thì làm sao xuất trình hồ phù?

Thần Đàn Tử lại khẽ huých khuỷu tay vào Nhân Yêu. Nhân Yêu cũng quay mặt nhìn ra, bắt chước giống hệt Thần Đàn Tử, tay cầm hộ pháp lệnh phù giờ cao lên.

Tiếp theo, như chuyện thần thoại, vách đá rung chuyển một hồi rồi cửa động lớn bằng mặt bàn hở ra.

Hai người cất hộ phù đi, nhìn cửa động tiến lại.

Chui qua cửa động rồi, bên trong là đường ruột dê vừa đi lọt một người, tức hồ do nhân công khai thác. Tuy đường chật hẹp nhưng rất bằng phẳng sạch sẽ.

Nhân Yêu và Thần Đàn Tử vừa bước lên đường nhỏ, vách đá ở sau lưng tự nhiên đóng lại không một tiếng động.

Hai người thủy chung vẫn chưa nhìn rõ hình thù nhân vật thủ quan.

Đi được một quãng, Nhân Yêu khẽ hỏi:

– Trước kia Kim huynh...

Hắn có y hỏi Thần Đàn Tử lần trước vào tổng đà tình hình có giống lần này không, nhưng đang nói dở, Thần Đàn Tử đưa mắt ra hiệu cản lại. Hắn là người rất tinh ranh nên dừng lại không nói nữa.

Đường nhỏ vòng vèo đi về phía trước chừng ăn xong một bữa cơm, thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một hang núi rộng rãi.

Nhân Yêu ngó thấy những lâu các liên miên ở tận đầu hang, khẽ reo lên:

– Tới nơi rồi! Tới nơi rồi!

Giữa lúc hai người đang tiến về lâu các trong hang, bỗng nghe tiếng ngựa hí từ đằng xa vọng lại.

Nhân Yêu ngạc nhiên hỏi:

– Trong hang này cũng có ngựa ư?

Thần Đàn Tử mỉm cười đáp:

– Đường đường là tổng đà Long Hồ Bang thì việc nuôi ngựa có chi là lạ?

Nhân Yêu chớp mắt hỏi:

– Đường đi vừa rồi rộng chưa đầy ba thước, hai người sóng vai đi không lọt thì ngựa ra vào làm sao được?

Thần Đàn Tử mỉm cười hỏi lại:

– Kim huynh tưởng Long Hồ tổng đà của chúng ta ngoài con đường ruột dê vừa rồi không còn môn hộ nào khác chăng?

Nhân Yêu tỉnh ngộ bật cười đáp:

– Tiểu đệ ngu xuẩn thật.

Chẳng mấy chốc hai người đã xuyên qua hang núi đầy tuyết phủ đến trước tòa viện kiến trúc nguy nga như cung điện.

Đập vào mắt hai người trước tiên là tấm biển treo ngang, khắc bốn chữ vàng lớn “Long Hồ Tân Quán”.

Hai người trèo bậc đá lên thêm. Hai hán tử áo đen từ trong điện chạy ra nghênh tiếp. Chúng khám nghiệm hộ pháp lệnh phù rồi kính cẩn mời hai người vào phòng khách.

Một hán tử áo đen khác đưa tới hai hồ rượu nóng và mấy món ăn vặt để hai

người giải khát, ngự hàn.

Trong nhà quán lúc nào cũng có hộ pháp áo đen luân lưu thường trực. Đại hán người béo mập, khỏe miệng lúc nào cũng hé nụ cười xã giao. Hắn hỏi hai người đến với mục đích gì. Rồi sai hán tử áo đen chạy vào thông báo.

Lát sau, hai hán tử áo xám dẫn một người đứng tuổi mặc áo lam, mặt mũi vuông vắn, dường như là một vị Lam y hộ pháp.

Hắn nhìn Nhân Yêu Kim Linh Quan chấp tay nói:

– Bang chúa ở Long Hồ Cung có lệnh triệu kiến. Mời Kim hộ pháp đi theo bản tòa.

Nhân Yêu Kim Linh Quan được Lam y hộ pháp đưa đi một lúc rồi một người khác tiến vào.

Nhân vật này là một lão già ngoài sáu chục tuổi, khuôn mặt to lớn, hai má đầy thịt, lông mày như chổi xể, mặt tựa nhạc đồng, mình mặc áo cẩm bào thêu hoa. Trên đai lưng cài một cây tẩu hút thuốc. Cây tẩu dài không đầy năm tấc nhưng lớn bằng cánh tay trẻ con mà đen sì. Nhác trông đã biết là thứ binh khí.

Cẩm bào lão giả mặt mũi xấu xa tiến vào phòng. Hắc y hộ pháp đang bồi tiếp Thần Đàn Tử lộ vẻ sợ hãi như con thấy cha, chuồn ra khỏi phòng.

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh liếc mắt nhìn Cẩm bào lão giả muốn nói lại thôi, lẳng lặng cúi đầu xuống.

Cẩm bào lão giả chú ý nhìn Thần Đàn Tử lạnh lùng hỏi:

– Phải chăng ở phân đà đã xảy chuyện?

Thần Đàn Tử khẽ áp ứng đáp:

– Đúng thế! Liệt Tinh trong lúc nhất thời đề phòng sơ khoáng đã mất món hoàng kim do Ngũ Sát cướp về...

Cẩm bào lão giả nghe nói ngẩn người ra hồi lâu mới giậm chân hỏi:

– Sao ngươi không đến sớm một bữa?

Thần Đàn Tử ngạc nhiên ngửng đầu lên hỏi lại:

– Sớm muộn một ngày thì có khác gì?

Cẩm bào lão giả chau mày đáp:

– Sáng sớm hôm nay tên tiểu tử họ Thái ở phân đà Thái Nguyên vì nộp tiền bạc không đúng kỳ hạn đã bị lão phu trừng phạt phải giáng cấp nhưng còn lưu lại ở phân đà chưa phải giải chức. Hắn chỉ chậm nộp hơn ngàn lạng bạc đã bị nghiêm xử như vậy. Nay ngươi để mất hơn ba ngàn lạng hoàng kim, tính ra bạc không dưới mười vạn lạng là tội đáng chém đầu, thì lão phu còn che chở cho ngươi sao được?

Nguyên Cẩm bào lão giả này chính là mẫu cửu của Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh

và là nhân vật quyền thế vào bậc nhất trong bang Long Hồ. Lão nổi tiếng về Phân cân thác cốt thủ pháp. Hiện nay lão là một trong năm vị Cẩm y hộ pháp, mang danh hiệu là Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối.

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh biết là sự tình nghiêm trọng cúi đầu xuống, miệng ấp úng:

– Liệt Tinh biết tội rồi...

Hoa Kiếm Diêm La tức mình văng tục ngắt lời:

– Không phải cửu phụ người muốn xử phạt, ở trước mặt ta người đã nói biết tội rồi làm cái đếch gì?

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh cất giọng bi ai:

– Liệt Tinh nghĩ rằng...

Hoa Kiếm Diêm La sa sầm nét mặt gắt lên:

– Nghĩ rằng làm sao? Nói lẹ đi! Nơi đây không có người ngoài việc gì phải ấp úng hoài?

Thần Đàn Tử Kim Liệt Tinh đánh bạo ngửng đầu lên đáp:

– Liệt Tinh tưởng hãy dùng khổ nhục kế...

Hoa Kiếm Diêm La cau có hỏi:

– Khổ nhục kế thế nào?

Thần Đàn Tử ra cửa phòng ngo quanh rồi trở vào khẽ đáp:

– Khổ nhục kế tức là cửu phụ hãy hạ lệnh bắt Liệt Tinh giam vào đại lao. Kế đó đem sự việc trình bang chúa và xin đưa ra xử trảm. Bang chúa đã biết giữa Liệt Tinh và lão nhân gia có mối quan hệ cậu cháu, tiểu sanh tin rằng bang chúa nhất định không giết. Như vậy chẳng những Liệt Tinh khỏi tội chết mà cửu phụ cũng nổi tiếng thiết diện vô tư. Chỉ mong qua được tai nạn này, mai hậu nhờ ảnh hưởng của cửu phụ Liệt Tinh còn có cơ hội khác. Chưa hiểu chủ ý của cửu phụ ra sao.

Hoa Kiếm Diêm La gật đầu nói:

– Chủ ý này có thể dùng được...

Lão làm mặt nghiêm nghị quay ra hô:

– Chu hộ pháp! Vào đây!

Hộ pháp áo đen béo mập họ Chu chạy như bay vào phòng.

Hoa Kiếm Diêm La trở vào mặt Thần Đàn Tử lớn tiếng:

– Đem thằng lỏi này giam lại?

Huỳnh Y hộ pháp họ Chu cũng như các bang đồ đều biết Thần Đàn Tử phân đà Lạc Dương là ngoại sanh của vị Cẩm y hộ pháp này. Hắn thấy Hoa Kiếm Diêm La đột

nhiên hạ lệnh bắt ngoại sanh giam lại không khỏi giật mình ngỡ ngác.

Hoa Kiếm Diêm La sa sầm nét mặt, xẵng giọng:

– Chu hộ pháp! Lão phu nói gì người đã nghe rõ chưa?

Huỳnh Y hộ pháp họ Chu sợ hãi khom lưng đáp:

– Dạ dạ.

Hắn bước tiến về phía Thần Đàn Tử.

Giả tử là người khác thì hộ pháp họ Chu được lệnh không ngần ngại gì, lập tức ra tay điểm huyết đối phương, nhưng người bị đem giam lại là Thần Đàn Tử nên tình hình có khác.

Hắn đến trước mặt Thần Đàn Tử khúm núm tựa hồ người mắc tội là hắn chứ không phải Thần Đàn Tử. Hắn tươi cười nói:

– Mời Kim phân đà chúa...

Hoa Kiếm Diêm La lớn tiếng ngắt lời:

– Bắt đầu từ bây giờ, gã không phải là phân đà chúa gì nữa, không được lịch sự với gã. Hãy áp giải ngay vào tử lao số 7 để chờ lệnh chém đầu. Cấm hẳn không cho ai vào thăm viếng. Một ngày hai bữa cơm tù, tạm thời giao cho người phụ trách.

Phòng lao số 7 u ám, ẩm ướt, dơ dáy nhưng kiên cố vô cùng.

Tử lao ở trong ruột núi do một đường hầm tiến vào phải qua ba tầng cửa đá đều do cơ quan bí mật khổng chế.

Dọc đường vào tử lao, Huỳnh Y hộ pháp họ Chu đã được Thần Đàn Tử cho hay đây là một cuộc đóng kịch, nên hắn càng tỏ ra lễ độ với Thần Đàn Tử.

Hắn định sai người quét tước phòng lao rồi mới đưa Thần Đàn Tử vào, nhưng Thần Đàn Tử ngăn lại nói:

– Càng muốn làm giả, bề ngoài càng phải tỏ ra chân thực, khiến mọi người không nhìn ra chỗ sơ hở. Trái lại hành động sơ xuất là làm mất hết danh dự của Tể phụ lão hộ pháp.

Hộ pháp họ Chu đưa Thần Đàn Tử đến cửa nhà lao. Thần Đàn Tử thở dài nói:

– Kim mỗ chỉ lo một điều là vụ công án này không biết bao giờ kết thúc. Bị giam lâu ngày ở đây đã khổ sở, thậm chí không gặp được ai để nói một câu...

Chu hộ pháp cười đáp:

– Người nói chuyện thì có rồi, nhưng chẳng ai khiến cho vị nhân huynh này mở miệng.

Thần Đàn Tử ngạc nhiên hỏi:

– Ai vậy?

Hộ pháp họ Chu cười đáp:

– Kim phân đà chứa trước nay chưa vào tử lao ở tổng đà dĩ nhiên không hiểu. Phòng tử lao số 7 này chia làm ba gian, cách nhau bằng một bức tường đá cao tới ngang vai. Hiện giờ gian giữa đã giam một người. Đáng tiếc vị này không phải hảo bằng hữu. Quản lao là Tôn hộ pháp đưa cơm vào mười mấy ngày vẫn chưa nghe hắn nói một câu.

Thần Đàn Tử vội hỏi:

– Người này cũng là hộ pháp trong bang ư?

Hộ pháp họ Chu lắc đầu đáp:

– Không phải.

Thần Đàn Tử lại hỏi:

– Vậy người đó là ai?

Hộ pháp họ Chu đáp:

– Nghe nói là nhân vật số nhất số nhị ở Cái Bang. Còn tên họ thì không thấy nhắc tới.

Thần Đàn Tử giật mình kinh hãi hỏi:

– Có phải Hậu cái không?

Hộ pháp họ Chu nhún vai đáp:

– Chắc là y rồi.

Trong cặp mắt Thần Đàn Tử thoáng lộ vẻ vui mừng, may hộ pháp họ Chu không để ý.

Câu chuyện tới đây đã đến trước tấm thạch bích, chỉ cách một lỗ vuông nhỏ.

Hộ pháp họ Chu nói cho hộ pháp áo đen họ Tôn biết vào đây có việc gì.

Quản lao, hộ pháp họ Tôn, nghe nói là lệnh của Tể phụ lão hộ pháp vội ấn cơ quan mở cửa đá. Hai người do đường giáp vách tiến vào tử lao số 7.

Hình thế trong lao đúng như lời hộ pháp họ Chu đã mô tả, chẳng khác gì cái chuồng heo.

Bên trong đặt hai phiến thạch bản làm vách chia làm ba ô vuông nhỏ. Bất luận người ở ô nào cũng chỉ kiễng chân lên một chút là có thể trông qua vách ngăn sáng ô kia rất rõ.

Thần Đàn Tử lại đưa mắt ra hiệu. Hộ pháp họ Chu liền xích chân y lại.

Lúc này hộ pháp họ Chu sắp ra khỏi nhà lao liền mỉm cười nhìn Thần Đàn Tử và lén giơ tay ra hiệu, ý nói nếu có tịch mịch thì tìm cách trò chuyện với Hậu cái.

Hộ pháp họ Chu bước ra khỏi lao thất, cửa nhà lao kiên cố từ từ đóng lại.

Thần Đàn Tử, tức Lệnh Hồ Bình chờ hộ pháp họ Chu đi xa rồi mới thở phào một

cái, kéo lê dây xích trầm trọng cất chân lại ngồi xuống mồm đá lồi ra.

Chàng đảo mắt nhìn quanh lao thất.

Trong loa tuy lạnh lẽo tối tăm, nhưng chưa đến độ giờ bà tay không trông rõ ngón. Đồng thời sự hô hấp không có gì bất rứt, đủ biết phía trên có cửa sổ thông phong.

Bây giờ chàng lại lo: chỗ thông phong kia có phải để nghe lén động tĩnh của phạm nhân không?

Chàng thấy phòng giáp vách chẳng có thanh âm chi hết, biết là Hậu cái đang ngủ, chàng không muốn kinh động đối phương.

Gặp lúc rảnh rang, chàng đem kế hoạch toàn bộ từ đầu tính lại.

Ba gian này dính liền với nhau làm phòng giam. Tuy tiếng động và hơi thở có thể thông qua rất tiện việc nói chuyện, nhưng ra vào không cùng một cửa. Đồng thời hai bức tường ngăn cách hai gian phòng chỉ cao đến bả vai, sang phía trên cách nóc nhà chừng năm tấc không chuồn sang được.

Vì vậy muốn cứu Hậu cái ở bên kia chỉ có một biện pháp là ra vào do cửa chính. Phương pháp này liệu làm nổi không?

Chỗ đó có thể thông đồng được hộ pháp họ Chu, nhưng làm thế nào xuyên qua được ba tầng cửa đá trong đường thông đạo.

Ra khỏi đường thông đạo rồi làm thế nào?

Hang Long Hồ sâm nghiêm như một cái bình khổng lồ, miệng ngửa lên trời, vách núi cao ngất. Ra khỏi thông đạo liệu có tìm được cửa ra bí mật không?

Tới cửa bí mật mà chẳng có lệnh phù cũng không thông qua được.

Sau cùng một điểm trọng yếu là Hậu cái có bị dưng vật cấm chế không?

Nếu y đã bị cưỡng ép phải uống thuốc thì dù có cứu ra được cũng chẳng khác gì đem cái xác người còn ngoắc ngoải ra ngoài. Khi đó chàng trả lời với Bôn Lôi Cái làm sao?

Nếu Hậu cái không sống được, thì hảo tâm há chẳng biến thành ác ý?

Lệnh Hồ Bình nghĩ tới đây bất giác thở dài sườn sượt. Nhiệm vụ càng gian nan, càng kích thích lòng hiếu thắng của chàng. Trong thiên hạ chẳng có việc gì khó, chỉ sợ người không đủ nghị lực. Chàng không tin vào được lại không ra được.

Sau cùng chàng ngả mình nằm xuống quyết định ngủ một giấc cho tinh thần tráng kiện trở lại rồi sẽ liệu.

Lệnh Hồ Bình không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên có tiếng bước chân nhộn nhịp làm tỉnh giấc. Chàng vừa dụi mắt tỉnh dậy thì hộ pháp mập ú họ Chu đã xách một cặp lồng đồ ăn vào, mỉm cười đứng trước mặt chàng.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bên ngoài bây giờ là mấy giờ?

Hộ pháp họ Chu đáp:

– Trời vừa chập tối.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Có nghe được tin tức gì mới không?

Hộ pháp họ Chu đáp:

– Chưa có. Tôn hộ pháp cho hay Tể phụ lão hộ pháp vừa lật đặt dẫn một toán người đi, dường như ở phân đà gần đây xảy ra biến cố.

Lệnh Hồ Bình thở dài chau mày. Dường như Hoa Kiềm Diêm La đời khỏi tổng đà đã khiến chàng ở trong lao thêm mấy ngày, nên chàng càng buồn bã.

Thực ra trong lúc này trong lòng chàng cao hứng hơn bao giờ hết vì nếu ở gần xảy biến cố, thì bọn ma đồ tất bị phân tâm, việc cứu Hậu cái tương đối dễ hơn.

Hộ pháp họ Chu thấy chàng buồn rười rượi liền tìm lời an ủi nói:

– Kim phân đà chúa cứ yên dạ. Tể phụ lão hộ pháp của chúng ta trước nay xử sự mau lẹ lắm. Mỗi lần lão nhân gia ra đi lâu lắm cũng chỉ mười ngày là cùng.

Lệnh Hồ Bình xua tay ngắt lời:

– Được rồi. Chu huynh đặt cơm xuống đó rồi ra đi.

Hộ pháp họ Chu tươi cười dạ một tiếng đặt hai thùng gỗ xuống rồi cầm hai cái thùng gỗ đen ở tầng dưới đưa qua bên kia vách.

Lệnh Hồ Bình ngó hai thùng cơm canh gỗ đỏ vừa tức mình lại vừa buồn cười.

Hai năm nay chàng đi khắp miền nam bắc sông Đại Giang, ăn đủ mọi thứ cơm, chỉ có cơm tù là chưa dùng qua. Bữa nay kể như chàng thêm một món này nữa.

Chàng mở hai cái thùng ra coi thì một thùng đựng canh rau cải còn hơi nóng. Thùng thứ hai đầy cơm trắng. Chàng lăm bằm:

– Đối với một tên tử tù mà được ăn uống như thế này là khá rồi.

Bất ngờ chàng vừa cầm đũa xới cơm, mùi thịt thơm tho xông vào mũi.

Nguyên thùng này bên trên chỉ có một lớp cơm mỏng, còn dưới là thịt quay đỏ chói.

Lệnh Hồ Bình cười khặc một tiếng lăm bằm:

– Con bà nó! Thật là khéo nịnh.

Chàng ngẫm nghĩ một chút, đẩy nắp lại, rồi bưng thùng cơm đến bên tường.

Trong phòng giáp vách vị Thiết Cốt Cái kia đang ngồi trên mỏm đá cúi xuống ăn. Hắn ăn đúng là cơm trắng canh rau.

Lệnh Hồ Bình đang nghĩ cách nói chuyện với nhân vật số hai ở Cái Bang thì

trong phòng bên cạnh đột nhiên có thanh âm trong trẻo cất lên:

– Vị đang dùng cơm ở đây phải chăng là Thượng Quan đại hiệp?

Thanh âm vừa lọt vào tai, Lệnh Hồ Bình không khỏi ngẩn người. Chàng tự hỏi:

– Sao? Nhân Yêu Kim Linh Quan cũng bị giam rồi chăng?

Nhưng chàng hiểu ngay là chuyện gì.

Vị Thiết Cốt Hậu Cái kia đã không sợ mềm lại chẳng sợ cứng, nên Long Hồ bang chúa mới nghĩ ra cách đề hèn này, lợi dụng Nhân Yêu làm cho y mê hoặc.

Lệnh Hồ Bình chau mày nhưng đành là thúc thủ vô sách. Phải chờ đến lúc tối hậu mới ra mặt giải cứu. Nếu để thân thế bại lộ thì cả chàng lẫn Hậu cái đến tình trạng thế nào?

Bỗng thấy Hậu cái từ từ ngừng đầu quay ra lạnh lùng hỏi:

– Phương giá là ai?

Nhân Yêu để lộ bộ mặt kiêu my ở phía sau tường đá. Dưới ánh sáng lơ mờ càng nhận ra hấn là người đau khổ.

Hấn cố ý nhìn xuống thẹn thùng đáp:

– Tiểu nữ là Cốc Chân Chân, người ở Dương Châu.

Thiết Cốt Cái “Ồ” một tiếng chứ không nói gì, quay vào tiếp tục ăn cơm. Người đàn bà nhan sắc mê người đột nhiên bị giam trong tử lao hiển nhiên không làm cho Thiết Cốt Cái động tính hiếu kỳ.

Lệnh Hồ Bình rất lấy làm an ủi.

Thiết Cốt Cái quả xứng với danh hiệu Thiết Cốt. Nhân Yêu gặp phải nhân vật rắn như xương lạnh như sắt này khó lòng lay chuyển được.

Sau một lúc thấy Thiết Cốt Cái ăn hết sạch cơm canh đứng dậy đi quanh mấy vòng trong nhà rồi nằm lăn ra ngủ.

Lệnh Hồ Bình thấy Thiết Cốt Cái ở trong nhà tù đi lại tự do không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Bây giờ chàng mới phát giác chân tay Thiết Cốt Cái không bị xiềng xích mà dường như huyết đạo không bị phong tỏa. Vụ này là thế nào?

Người chưa bị phong tỏa huyết đạo, công lực chưa bị ảnh hưởng lại là Hậu cái tám nút ở Cái Bang thì bản lãnh dĩ nhiên không phải tầm thường. Chẳng lẽ Long Hồ Bang thả lỏng như vậy mà yên tâm được?

Tuy chàng trong lúc nhất thời chưa nghĩ ra được vì lý do gì nhưng cũng quyết đoán bên trong tất có điều ngoắt ngoéo.

Chàng ăn cơm xong nằm xuống ngủ.

Mãi đến lúc hộ pháp họ Chu đưa cơm lần thứ hai vào, Lệnh Hồ Bình mới biết

chàng đã qua một đêm trong tử lao.

Chu hộ pháp nói cho chàng hay Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối đưa người đi vì phân đà Thái Nguyên có việc, nhưng chưa rõ là việc gì.

Lần này hắn đem vào cho chàng nửa con gà gô nướng. Trong thùng canh đậu hũ lại thêm rất nhiều giò heo.

Vì Nhân Yêu cùng giam trong này nên hộ pháp họ Chu trước chỉ mang bốn thùng bây giờ tăng lên sáu thùng. Bốn thùng đỏ hai thùng đen. Cứ coi màu thùng đủ đoán ra còn nửa con gà gô nướng nhất định đặt trong hai thùng gỗ đỏ kia.

Chỉ một mình Thiết Cốt Cái là phải ăn uống khổ sở.

Chu hộ pháp ra rồi, ba phạm nhân trong ba gian bắt đầu ăn uống.

Lệnh Hồ Bình muốn chia phần của mình thêm cho Thiết Cốt Cái nhưng lại sợ Nhân Yêu ngó thấy nên không dám.

Nhân Yêu Kim Linh Quan giam ở trong gian thứ ba, trải qua một đêm suy nghĩ, dường như đã tìm ra cách tấn công. Lúc này hắn ở bên kia tường đá cất tiếng hô hoán:

– Thượng Quan đại hiệp!

Thiết Cốt Cái từ từ quay đầu lại hỏi:

– Chuyện gì vậy?

Nhân Yêu khẽ lên giọng trách móc:

– Ở nơi này, nô gia trong lòng sợ sệt. Đêm qua suốt đêm không nhắm mắt, mấy phen muốn chuồn qua bên đại hiệp...

Thiết Cốt Cái thản nhiên hỏi:

– Sao phương giá không qua?

Nhân Yêu đáp:

– Nô gia không hiểu võ công.

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Phương giá tưởng cứ là người biết võ công thì nhất định vượt qua tường đá này chẳng?

Nhân Yêu đáp:

– Đúng thế. Nô gia nghe người ta nói có môn võ thuật luyện thành rồi là có thể khiến cho thân mình vươn ra thật lớn hay co lại thật nhỏ...

Thiết Cốt Cái nói:

– Cái đó kêu bằng Nhu Nhuyễn Công.

o O o